

Να εξο

/ [Ορθόδοξη](#)

Να εξαλειφθή η βλαστήμια

Του μακαριστού Επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτη

Ήμουν μικρό παιδάκι στο χωριό μου, που τότε είχε πολλούς κατοίκους, 3.000 ανθρώπους - και τώρα πια δεν έχει ούτε 400.

Οι γονείς μας κι όλοι οι μεγαλύτεροι είχαν πάει στον πόλεμο της Μικράς Ασίας.

Πολέμησαν με ανδρεία έφτασαν μέχρι την Άγκυρα. Αλλά μετά, καταστροφή! Απ' τους 200 που είχαν φύγει από το χωριό μας, μόνο 30 επέστρεψαν.

Δυστυχία... Κλαίγαμε, όλο το χωριό θρηνούσε για τους σκοτωμένους και τους αιχμαλώτους· μια βδομάδα δε φάγαμε, ψωμί δε βάλαμε στο στόμα. Κάθισαν έξω από την εκκλησία οι στρατιώτες με τα κουρελιασμένα ρούχα τους, ξυπόλητοι, με τα πόδια τους πρισμένα, τα μάτια κόκκινα, κλαμένοι. Και ρωτούσαν οι γέροι· -Ρε παιδιά, πώς το πάθαμε; γιατί αυτή η συμφορά; Ο ένας έλεγε· -Φταίνε οι Ρώσοι.

Ο άλλος έλεγε· -Φταίνε οι Άγγλοι. Άλλοι έλεγαν· -Φταίνε οι Ιταλοί... Ένας λοχίας, που πολεμώντας έφτασε ως την Άγκυρα κι είχε αριστεία ανδρείας, λέει· -Παιδιά, δε

φταίνε ούτε οι Ρώσοι ούτε οι Γάλλοι ούτε οι Άγγλοι.... Εμείς φταίμε· από την ώρα που πατήσαμε στη Σμύρνη μέχρι που φθάσαμε στην Άγκυρα, βλαστημούσαμε το Θεό και την Παναγιά! Μας έφαγαν οι βλαστήμιες....

Στην πραγματικότητα μας άξιζαν ακόμη μεγαλύτερες τιμωρίες. Αν ήθελε ο Θεός, έλεγε στον ήλιο, Φύγε μακριά, να γίνη η γη κρύσταλλο· ή, Ζύγωσε στη γη, να την κάνεις κάρβουνο. Μας ανέχεται η άπειρος αγάπη του. Κανείς δε μας αγαπάει όπως ο Χριστός. [\(περισσότερα...\)](#)